

naar domein Bovy, zat er nog maar zelden in. Dan had ze al hulp nodig.

Virginie bedacht hoe weinig ze eigenlijk afwist van de relatie tussen haar oma en haar opa. Hun succes en rijkdom domineerde zo sterk dat niemand zich ooit vragen stelde of hun huwelijk wel gelukkig was. Dat was toch een heel verschil met haar vader. Die had dan wel het ernstige, zakelijke talent geërfd van opa, hij was daarentegen een heel gemoedelijk man, geliefd door iedereen, een gelukkig huwelijk en een prachtige vader voor zijn vier kinderen en drie kleinkinderen. En dat geluk straalde ook af op moeder: altijd zorgzaam, goedgezind en bezorgd. En Virginie durfde het niet hardop te zeggen, maar het was soms een beetje te duidelijk dat Isabelle haar lievelingskleinkind was. En dat vond ze niet erg natuurlijk. Want wie vond haar dochttertje geen schatje? Plots sloeg de deur achter haar terug dicht.

“Ah, daar ben je, Isabelle. Komaan, doe je jas nu toe, en snel. Het is veel te koud en anders ben je morgen weer ziek.”

“Mama, waar is oma?” De kleine Isabelle huppelde de trappen al af, alsof ze het antwoord al wist.

“Voorzicht, Isabelle! Je weet dat je niet mag lopen op de trappen! En oma is natuurlijk in de tuin. Zullen we ook even gaan kijken? En niet te lang, het is veel te koud.”

Moeder en dochter daalden de trappen af om na een tussenplatform op een afhellend tuinpad uit te komen. Na enkele bochten kwamen ze in de tuin uit. De beukenhagen hadden hun meeste bladeren verloren en degenen die de winter tot nog toe overleefd hadden, kleurden mooi rood. Door de takken zagen ze de oudere vrouw gebogen staan over wat planten.

“Oma, oma, we komen naar je kijken.” De vrolijke Isabelle had duidelijk wat buitenlucht nodig en sprong vrolijk op en af.

“Voorzichtig maar, liefje, dat je niet uitglijdt.” Diana Morgan, de vrouw van Charles Trompêt, kwam kreunend recht. “Ga maar even naar de schommel ginder, dan kan ik een beetje met je mama praten. Ik heb zojuist de schommel proper gemaakt, ik vermoedde wel dat je ging komen.” Dat moest ze geen twee keer zeggen, want het kind liep al snel naar het speeltuig.

Diana keek met gefronst voorhoofd naar dochter. “Laat haar maar niet te lang buiten, je weet dat ze gevoelige luchtwegen heeft. Ik wil niet hebben dat je deze winter weer naar het ziekenhuis moet.”

Virginie deed alsof ze niet geluisterd had. “Ik wil het met je over Kerstmis hebben. Je beseft toch dat het nog maar twee dagen voor kerstavond is? Zaterdag is het al zover.”

“Alles is toch geregeld, kindje?” Diana Morgan bukte opnieuw neer om wat verder te werken in het bloemenperk. “Het was een schitterend idee om hier een wintertuin te maken, vind je niet? Die winterheide ginder staat prachtig in de bloei. Ik moet wel deze kerstrozen wat voeding geven, want ze komen niet echt tot hun recht op dit moment. Misschien staan ze te kort bij die toverhazelaars? Dat zijn echt prachtige gele bloemen die daarop groeien. En Tony brengt straks nog wat kornoelje. Hij is er speciaal voor naar Ham gereden. Ik heb gezegd dat die best rechts achteraan geplant worden. Of wat denk jij?”

“Alle kamers zijn in orde gemaakt, mama,” begon Virginie opnieuw over het naderende kerstfeest. “Ook de kamer van Emile, mama. Ik hoop maar dat alles goed verloopt.”

“Ben je zeker dat hij ook echt komt?” Diana trok nu een pas geplante kerstroos uit, gooide het dorre exemplaar in de kruiwagen, en plantte een nieuw exemplaar. “Ik heb het nog uitdrukkelijk gezegd tegen Tony dat het misschien een slecht idee was om op deze plaats kerstrozen te planten. De vrieskou heeft

ze misschien te pakken? Wat een zonde van het geld. Weet je wel wat die gekost hebben?"

"Het is nochtans Helleborus, mama, en die kerstrozen kunnen prima tegen vrieskou. Die bloeien enkel in de koudste maanden."

"Ik dacht dat je niet veel afwist van tuinen en planten?" Diana keek met gefronst voorhoofd naar haar dochter.

"Ik ben die planten nog mee gaan kopen met Tony, weet je nog? Het leek me ook een leuk uitstapje voor Isabelle, in dat plantencentrum in Ham kan je heerlijk rondwandelen. En je hebt toen trouwens gezegd dat het goede planten moesten zijn, ongeacht wat ze zouden kosten."

"Ja, klopt, kindje, nu je het zegt. Misschien had ik Tony niet zoveel vrijaf moeten geven rond de feestdagen. Met de nieuwe wintertuin is er een hoop werk, en zelf kan ik niet meer zoveel werken. Misschien wil hij wel enkele dagen komen tussen Kerst en Nieuwjaar?"

"Stop dan ook met u zo te bukken, mama. Straks lig je weer in bed met rugpijn. En laat Tony nu maar met rust, die wintertuin heeft heus niet zo veel verzorging nodig. Dat beeld je je maar in. En trouwens, ook een tuinman heeft recht op zijn verlof. En in de zomermaanden werkt hij al meer als nodig."

"Ja, ja, ik weet het. Ik ben te veeleisend naar hem, dat heb je al dikwijls gezegd. Anders moet Tony maar eens uitkijken naar een hulpje voor hem."

"Eindelijk zie je dat ook in, mama, dat heb ik je al zo dikwijls gezegd."

"Zeg dat maar niet tegen papa. Je weet dat hij al die tuinwerken maar onzin vindt. En trouwens, hij vindt dat Tony veel harder kan werken."